

Sygn. akt VII U 788/19

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08.10.2019 r.

Sąd Okręgowy / Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Świdnicy

Wydział VII Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący-Sędzia : SSO Iwona Iwanek

Protokolant : st. sekretarz sądowy Monika Klęczar

przy udziale - - -

po rozpoznaniu w dniu 08.10.2019 r. w Świdnicy

sprawy **E. Z.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania **E. Z.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

z dnia 25.04.2019 r. Nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 25 kwietnia 2019 roku znak: (...) w ten sposób, że przyznaje wnioskodawczyni E. Z. prawo do emerytury w wieku powszechnym w pełnej wysokości, bez pomniejszania podstawy obliczenia o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur, począwszy od dnia 26 lutego 2014 roku i nakazuje organowi rentowemu wyliczenie świadczenia za powyższy okres oraz według powyższej zasady.

Sygn. akt VII U 788/19

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni E. Z. odwołała się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 25.04.2019r., którą strona pozwana odmówiła uchylenia decyzji z dnia 20.03.2014r. Wnioskodawczyni powołała się na orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego, wnosząc o uchylenie decyzji i wyliczenie świadczenia zgodnie z tym orzeczeniem.

W odpowiedzi na odwołanie strona pozwana Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. wniosła o oddalenie odwołania oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego podnosząc, że w oparciu o przepisy art. 151 § 2 w związku z art. 146 § 1 kpa oraz fakt, że od doręczenia wnioskodawczyni decyzji z dnia 20.03.2014r. przyznającej świadczenie emerytalne upłynęło 5 lat, odmówiła uchylenia tejże decyzji stwierdzając jednocześnie, że jej wydanie nastąpiło z naruszeniem prawa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni E. Z. (ur. (...)) była uprawniona do emerytury w wieku obniżonym począwszy od dnia 26.10.2008r.

W dniu 03.02.2014r. wnioskodawczyni złożyła wniosek o emeryturę w związku z ukończeniem powszechnego wieku emerytalnego. Decyzją z dnia 20.03.2014r. organ rentowy przyznał wnioskodawczyni prawo do emerytury począwszy od 26.02.2014r.

Wysokość emerytury obliczono z zastosowaniem art. 25 ust 1 b ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych pomniejszając podstawę emerytury o sumę kwot pobranych emerytur, w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne. Wypłata tak wyliczonej emerytury została zawieszona, albowiem okazała się świadczeniem mniej korzystnym.

Wnioskodawczyni nie wniosła odwołania do sądu.

Wyrokiem z 06 marca 2019r. wydanym w sprawie sygn. akt P 20/16 Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 25 ust. 1 b ustawy z dnia 17 12 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2018 r. poz. 1270 oraz z 2019 poz. 39) w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2017r. w zakresie w jakim dotyczy kobiet urodzonych w 1953r., które przed 01 stycznia 2013 r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Pismem złożonym u strony pozwanej w dniu 10.04.2019r. wnioskodawczyni złożyła wniosek o wznowienie postępowania w przedmiocie decyzji wydanej w dniu 20.03.2014r. domagając się jej uchylenia i wydania nowej decyzji, w której wysokość emerytury zostanie obliczona w wysokości uwzględniającej treść wyroku Trybunału Konstytucyjnego, bez pomniejszenia świadczenia o kwotę pobranych emerytur.

Postanowieniem z dnia 25.04.2019r. organ rentowy wznowił postępowanie w sprawie emerytury przyznanej decyzją z dnia 20.03.2014r., a następnie zaskarżoną decyzją z tej samej daty odmówił uchylenia wymienionej decyzji i stwierdził jej wydanie z naruszeniem prawa. W uzasadnieniu postanowienia powołano się na treść przepisów kodeksu postępowania administracyjnego, które wskazują na niemożność uchylenia decyzji z powodu orzeczenia przez Trybunał Konstytucyjny niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, na podstawie którego została wydana decyzja, jeżeli od doręczenia tej decyzji upłynęło pięć lat. W przypadku wnioskodawczyni, w ocenie organu rentowego, okres 5 lat został przekroczony.

W aktach ZUS wnioskodawczyni brak jest dowodu doręczenia decyzji, a także zapisu o dacie skierowania decyzji do wysyłki. W zestawieniu dotyczącym ustalenia warunków do wznowienia postępowania dokonano odrębnego zapisu, że ewentualną datą wysłania decyzji mógł być 24.03.2014r. Organ rentowy ustalił jako okres doręczenia 6 dni od daty wysyłki, to jest na dzień 01.04.2014r.

dowód : akta emerytalne wnioskodawczyni

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie podlegało uwzględnieniu.

Zgodnie z treścią przepisu art. 124 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2018 r., poz. 1270) w postępowaniu w sprawach o świadczenia określone w ustawie stosuje się przepisy kodeksu postępowania administracyjnego chyba, że niniejsza ustawa stanowi inaczej. Wobec faktu, że wnioskodawczyni nie zaskarżyła decyzji z dnia 20.03.2014r., decyzja ta stała się prawomocna.

Zgodnie z przepisem art. 145 a §1 kpa można żądać wznowienia postępowania w przypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą, na

podstawie której została wydana decyzja. W sytuacji określonej w § 1 skargę o wznowienie wnosi się w terminie jednego miesiąca od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego (§ 2).

Zgodnie z art. 149 §1 kpa wznowienie postępowania następuje w drodze postanowienia. Postanowienie stanowi podstawę do przeprowadzenia przez właściwy organ postępowania co do przyczyn wznowienia oraz co do rozstrzygnięcia istoty sprawy (§ 2).

Stosownie do przepisu art. 151 §1 kpa organ administracji publicznej, po przeprowadzeniu postępowania określonego w art. 149 § 2 k.p.a. wydaje decyzję, w której:

1) odmawia uchylenia decyzji dotychczasowej, gdy stwierdzi brak podstaw do jej uchylenia na podstawie art. 145 §1, art. 145a lub art. 145b, albo

2) uchyla decyzję dotychczasową, gdy stwierdzi istnienie podstaw do jej uchylenia na podstawie art. 145 §1, art. 145a lub art. 145b, i wydaje nową decyzję rozstrzygającą o istocie sprawy.

§ 2. W przypadku gdy w wyniku wznowienia postępowania nie można uchylić decyzji na skutek okoliczności, o których mowa w art. 146, organ administracji publicznej ograniczy się do stwierdzenia wydania zaskarżonej decyzji z naruszeniem prawa oraz wskazania okoliczności, z powodu których nie uchylił tej decyzji.

Stosownie do art. 146 § 1 k.p.a. uchylenie decyzji z przyczyny określonej w art. 145a k.p.a., a zatem z powodu orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego w zakresie niekonstytucyjności przepisu, nie może nastąpić, jeżeli od dnia doręczenia lub ogłoszenia decyzji upłynęło pięć lat.

W sprawie niniejszej wątpliwości pojawiają się już w zakresie daty skierowania decyzji z dnia 20.03.2014r. do wysyłki albowiem na decyzji nie dokonano żadnego zapisu, a data 24.03.2014r. umieszczona została jako przypuszczalna. Okoliczność ta nie może stanowić negatywnych konsekwencji dla wnioskodawczyni.

Przyjęcie przy tym krótkiego okresu (6 dni) jako terminu doręczenia decyzji, bez udokumentowania faktycznej daty wysłania decyzji oraz daty jej odbioru przez ubezpieczoną, nie mogło podlegać akceptacji, a zatem w tej konkretnej sytuacji nie sposób ustalić daty, od której należałoby w sposób pewny liczyć 5 letni okres umożliwiający uchylenie decyzji, na skutek wznowienia postępowania

Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019r. przesądził o braku konstytucyjności art. 25 ust. 1b w takim zakresie, w jakim do określonej grupy kobiet stosowano wyliczenie wysokości świadczenia z jednoczesnym pomniejszeniem podstawy o kwotę stanowiącą sumę kwot dotychczas pobranych emerytur.

Uwzględniając w tym przypadku, że strona pozwana nie wykazała w sposób niewątpliwy upływu 5 lat od dnia doręczenia wnioskodawczyni powołanej przez organ rentowy decyzji, to należało dokonać ponownej oceny prawnej występującego we wznowionej sprawie przedmiotu sporu, z wyłączeniem stosowania wobec wnioskodawczyni uznanego za niekonstytucyjny przepis art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej. Powyższe z kolei wskazuje na konieczność ponownego wyliczenia wysokości świadczenia z pominięciem niekonstytucyjnego przepisu, począwszy od dnia nabycia przez wnioskodawczynię prawa do tego świadczenia, co miało miejsce z dniem 26.02.2014r.

Mając powyższe na względzie Sąd na podstawie art. 477¹⁴ §2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję.